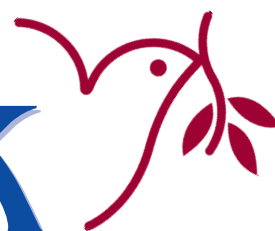

Békehírmők

2012. február 26.

ALAPÍTÁSI ÉV: 1895

CVI. ÉVF. 9. SZÁM

Hogyan változtatja meg Isten a városi bűnözést?

Imádkozó brazilai keresztyén rendőrök az „Isten-faktor” pozitívumairól

A déli félteke legnagyobb, jó 20 milliós metropolisza, Sao Paulo címerén és zászlaján ez a jelmondat olvasható: „Non ducor, duco” – „Nem vezetnek meg, én vezetek”.

A Pál apostolról elnevezett világvárosban vannak, akik nagyon is értik ezt a kereszt jelével kiemelt jelmondatot, és igyekeznek eszerint élni, dolgozni, szolgálni és védeni.

Például a rendőrök között. Vannak, akik évek óta arra kérik szolgálatkezdéskor és -befejezéskor Istent, hogy segítse őket a város jólétén munkálkodni. És egyre érezhetőb-

bek a változás jelei, amiről cikkek és filmek készültek.

Ezt a jelenséget ma már közismert fogalommal transzformação Brasil-nak, brazil változásnak nevezzük.

(Folytatás a következő oldalon)

Töprengések a bibliai derék asszony körül

„Fölkel még éjjel” (Péld 31,15)

Talán velem együtt mások is följajdulnak, mikor ezt az igét olvassák. Már is érzik csontjaikban a fáradtságot, látják magukat, amint fekszenek az ágyban, csörög az óra reggel, és nem akar engedelmeskedni egyetlen porciájuk sem, mintha oda lennének ragasztva a paplan alá. Szóval reggel se megy ez könnyen, és még éjjel se legyen nyugtunk? Nagyon meg tudom érteni azokat, akiknek fölér egy kínzással már maga a gondolat is.

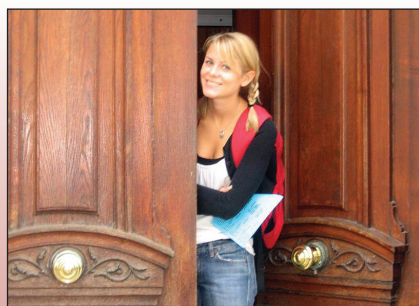
Aztán vannak köztünk olyanok, akik meg azt kérdezik: Fölkelni éjjel is? Az is valami? Nekem ugyan nem probléma! Most, hogy végiggondolom, tulajdonképpen állandóan ezt csinálom, de ez olyan természetes, hogy észre se veszem.

Valóban különbözőek vagyunk ezen a téren is, más az éjszakai teherbírástunk is. Ezért nem kell se lenézni

egymást, se halálba hajszolni a többieket. Ha annak is tűnik, mégsem túlzásnak szántam ezt az utóbbi fél mondatot. Ismerek ugyanis olyan feleségeket, akik nem e szerint az íge szerint használják ki az éjjeli időt, hanem egyszerűen rossz időbeosztásuk miatt. Három pontban szeretnék hozzáfűzni néhány önvizsgálatra indító gondolatot ahhoz, hogy a derék asszony „fölkel még éjjel” is.

Először éppen az imént említett fölösleges ténykedésről legyen szó, mert ez a legveszélyesebb! Gyökössy Bandi bácsitól hallottam egy bizonyos Ilonka néniről, aki jó feleség volt, minden házimunkát gyönyörűen el tudott végezni, csak tízszer annyi idő alatt, mint mások. Egy krumplit egy negyed óráig hámozott, de – ahogy Bandi bácsi mondta – olyan szépen, hogy az meg is volt fésülve!

(Folytatás a 67. oldalon)

Ahogy kilépsz otthonod kapuján mindenki azonnal látja rajtad, hogy boldog vagy boldogtalan családban élsz.

Heti útmutató

A HÉT IGÉJE

„Mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Amen.” (Máté 6,13)

A HÉT GONDOLATA

Jézus tudta, hogyan lehet eljutni Isten dicsőségének, hatalmának és országának megvallásáig, dicsőítéséig. Úgy, hogy már eleve benne volt. Onnan jött és oda ment vissza. Ezért tanítja követőinek, hogy az ő életükben is ámen, így legyen! (Papp Dániel, Berettyóújfalu)

A HÉT GYAKORLATA

Keresd arra a kérdésre a választ, hogy mi hogyan dicsőíti Istent, és hogy te ebbe hogyan kapcsolódhatsz be!

A HÉT IMÁJA

„Mert szereteted az életnél is jobb, ajkam téged dicsőít.” (Zsolt 63,4)

Áldás

„Az Úr ezt mondta Abrámnak: menj el földedről, rokonságod közül, és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked! Nagy néppé teslek és megáldalak, naggyá teszem neved, és áldás leszel. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.” (1Móz 12,1-3)

Az áldás a Mindenható Isten szabad tette. Nem lehet kikényszeríteni, sőt kiérdemelni sem. Időpontja, kibontakozása, tartalma mentes minden szabályszerűségtől és törvényszerűségtől. Isten váratlanul is adhatja, de igazolásul is, vagy éppen megelőlegezve. A Bibliában mindegyikre találunk példát. Az Isten áldása nem áll meg egy generációnál, hanem magában foglal valamit a jövőből is, örökkévaló tervnek kibontakozásából. Amit sok esetben a töle megáldott ember meg sem ér, meg sem lát, csak hitben fogad el. Az áldás nem a megáldott emberről szól, hanem Isten tervéről és annak végkifejletéről.

(Folytatás a 68. oldalon)

PROGRAMAJÁNLÓ

♦ **Február 26-án**, vasárnap délután 5 órakor ünnepeljük a minden esztendőben szokásos **BVSz-vasárnapot a Pesterzsébeti Baptista Imaházban!** Igét hirdet *dr. Almási Mihály*. Énekel a délpesti gyülekezetek összevont kórusa. Az est folyamán a Prima Primmissima Junior díjas In Medias Brass fúvós kvintettet is meghallgathatjuk!

♦ **Március 3-án a lelkipásztorfeleségek országos találkozója** a József utcai imaházban tartjuk délután fél 10-től délután 3 óráig. Előadónk *Reimer Márta* lesz, aki a kiégést megelőző jelekről fog előadást tartani. Szeretettel várunk benneteket: *a Nőbizottság*.

♦ **Március 7-én**, szerdán 18 órakor **Az érzelmi intelligencia tanulása és hatása** címmel *Uzsalyné dr. Pécsi Rita* (művészetpedagógus, neveléskutató, a pécsi Megyervárosi Iskolaközpont főigazgatója) tart előadást a Pest-szentimrei Baptista Imaházban (XVIII. kerület, Nemes utca 28.) a Közös kincsünk a gyermekek! című, szülőknek és pedagógusoknak szóló előadás-sorozat keretében.

♦ **Március 9-11-ig Győrben A közösségi háló** című ifjúsági konferenciára várják a fiatalokat. A találkozó mottója: *„Öltsétek fel a szeretetet mert az tökéletesen összefog mindent”* (Kol 3,14). Előadó: *Mike Sámuel*, dicsőítés: *Kübler Dániel* és csapata, valamint koncertezni fog *Szabó Balázs* és zenekara. A konfira történő regisztrációkat itt várják: www.gyoribaptistaiifi.wordpress.com. Készülj te is, jelentkezz, és fejleszd kapcsolatodat Istennel és embertársaidal!

♦ **Március 11-én**, vasárnap 17 órakor az Újpesti Baptista Imaházban (1043 Budapest, Kassai u. 26.) az Újpesti Zenés Estek keretében a **Zsoltárok könyvéről tart előadást Hetényi Attila**, aki hosszú évtizedekig vezette az ösztö-vetségi tanszéket teológiánkon. A kétrészes előadás második részére kerül most sor, melyben hallhatunk az átokzsoltárokról, az áldó zsoltárokról és az úgynevezett öngigaz zsoltárokról. Közben az újpesti gyülekezet énekkara énekel is az idézett zsoltárokból. Mindenkit szeretettel várunk!

Hogyan változtatja meg Isten a városi bűnözést? (folytatás a címloldalról)

Egyre több a profi és imádkozó rendőr

Egy közel 20 milliós, két hazánknyi népességet kitevő városban nyilvánvalóan a bűn és a bűnözés is koncentrálódik. Szembetűnő viszont, hogy az utóbbi években a gyilkosságok aránya 52-ről 10,64%-ra csökkent. Brazília 556 nagyvárosa közül ezzel Sao Paulo sikeresen „letornázta” magát a 492. helyre. Az arányok csökkenése 1999-ben indult meg az Informação Tecnológica Latino-Americana vizsgálatai szerint. Ez a jó eredmény részben a profi rendőrségnek, a lakosság és a rendvédelem hatékonyabb együttműködésének, s nem utolsósorban a világszerte feltűnést keltő, egyre nagyobb létszámban imádkozó városi rendőrállománynak is köszönhető.

DVD-film a változtató erőről, a változás lehetőségéről

A Sentinel-csoport stúdiója videofilmet forgatott az állomány imádkozó tagjairól, parancsnokairól, felkészítésükről. A *Változtató erő* című rövidfilm a Sao Paulo-i rendőrséget két oldalról veszi szemügyre. Először a korrupciótól erősen befolyásolt vezetés volt tagjait mutatja. A videó bemutatja az érem másik oldalát is. Végso csüggedésükben a rendőrök egy része Istenhez fordult, s kérte, hogy avatkozzon be a város és a rendőrség sorsába. A Force for Change című DVD bemutatja a nyilatkozók révén, hogy Isten meghallgatta az imákat, s a várost lépésről lépésre formálja – a rendőrséggel az élen.

Ezt a Sao Paulo különböző részen szolgálatot teljesítők ugyanúgy megerősítik a filmben, mint más városok rendőri vezetői.

Imameghhallgatásról, változásokról, megbocsátásról, újrakezdésről hallunk egyenruhás nők és férfiak szájából.

Transformação Brasil A „Brazília megtérése Jézushoz” mozgalom fantasztikus hatása

Az utóbbi években a kontinensnyi országban szinte mindenki hallotta már ezt az elnevezést: Transformação Brasil, azaz brazil transzformáció, változás, megtérés. Ezt a Sentinel-csoport tagjai segítik iskolákban, pszichotréningeken. De ez nem csak pszichológiai-mentális

módszer, hanem imádság is kell hozzá, amihez 74 mozgékonny, utazó imacsoportuk is van, és 1200 egyházi kötődésű házi imacsoportjuk. Ezt a transzformációs szolgálatot a 22 500 tagú Nemzeti Pásztori Társaság is teljes segítségével támogatja. A rendőrségi állományban bekövetkezett minőségi változás, ami a belső változáson, megújuláson, újjászületésen alapszik, az ő munkájuknak köszönhető jó részben.

Ha változás a szívben – akkor „fakabátból” emberséges „szerv”

Joel Rocha hadnagy és *Terra* kapitány, miután látták Sao Paulo alsó városában a sok hajléktalant, a piszokban, nyomorban, dobozokban élő embereket, elkezdtek imádkozni. Ima közben kapták a gondolatot a „közösségi rendőrségről”, ami a rendőrök közötti viszony megváltozását jelentette számukra. Hogyan lehet „fakabátból” emberséges „szerv”? *Robson Melchior* rendőrségi lelkész erre a választ sok tapasztalat nyomán így fogalmazza meg: „Az a rendőr, akinek a szívében béke van, közösségében és körzetében is békeségre törekszik. Aki meg békétlen belülről, az csak zűrzavart okoz, s kényelmetlen az állománynak is.”

Az eredmények meggyőzték a brazil rendőri vezetést, hogy a legmagasabb szinten is foglalkoznak a „brazil módszerrel”, a Transformação Brasil-lal. A világváros Rendőrákadémiáján hivatalos tantárgy lett a bibliaismeret, az egyházismeret és a közösségépítés pásztori és rendőri módszereinek a kölcsönhatására épülő gyakorlati képzés. *Sorge* hadnagy így összegzi pozitív tapasztalataikat: „Hiszem, hogy Isten képes megváltoztatni a kis és nagy történelmet. Képes megváltoztatni embereket, átformálja a szíveket. Nemcsak hiszem, hanem tudom is már a saját életem változásaiból.”

Összeállította: *dr. Békefy Lajos*

Töprengések a bibliai derék asszony körül (folytatás a címlapról)

Egy este a férje azzal a kéréssel állt elő, hogy szeretne fánkot vacsorázni. Ilonka néni neki is kezdett, ekkor volt 6 óra. Éjjel kettőre kész lett a fánk. A férj közben már az igazak álmát aludta, amikor Ilonka néni fölébresztette, hogy kész a fánk. El is fogyott az utolsó morzsáig. Reggel, mikor felébredtek, kérdezi Ilonka néni a férjét, hogy aztán finom volt-e a fánk. Mire ő elkerekedett szemekkel nézett vissza rá: Milyen fánk? Megette ugyan az egész tála valót, de semmire sem emlékezett belőle. Hogy Ilonka néni ma is élnek közöttünk, ha nem is annyi idők és nem is így hívják őket, afelől nincs kétségem.

Évekkel ezelőtt találkoztam egy nagycsaládos anyukával, aki rendszeresen éjszakázott otthon. Sajnáltam, mikor láttam kialvatlan szeméit. Gondoltam, a férje igazán segíthetne neki többet is, hogy ne éjjel kelljen mindig befejeznie a napi munkát, mikor már mindenki, a kedves férj is édesdeden alszik. Aztán úgy adódott, hogy jobban beleláthatam a mindennapjaiba. Különös dolgot vettem észre. Az övéi segítettek a munkájában. Mégsem került soha hamarabb ágyba. Egy idő után rájöttem, hogy nem lehet neki segíteni, mert az eltett edényeket kiveszi, újra beteszi egy meghatározott rendben, amiben minden fazék füle úgy áll, ahogy ő elképzelte, a kocka alakú cukortartó fogantyúját átigazítja függőlegesből vízszintesbe, a kanalaknak a kanáltartóban pontosan egymásba kell illeszkedniük, a ruhákat ugyanúgy kiszedi a szekrényből, és ha nem is vasalja újra, de újrarahajtogatja mindegyiket, hogy az ingek centire egyformán legyenek a polcokon. Egy ételt annyiszor tesz kisebb és kisebb edénybe, ahányszor fogyasztanak belőle valamennyit. Praktikus ez? Feltétlenül! De időigényes. Azokat az edényeket is el kell mosni, amikbe nem fért bele a maradék, de egy próbát megérték. Eltervezi, hogy másnap ilyen és ilyen süteményt süt. Mikor véget ér a másnap, és nem jutott idő a sütitre, képes nekikezdeni éjjel után is, mert eltervezte. Reggel majd a kávé segít kinyitni a szemeket. Erről beszél a prédikátor? Nem. Ez csupán önpusztítás. Mi lesz ennek a vége? Egyik reggel elsötétül előtte minden, megtántorodik, és furcsa dolgokat érez a szíve körül. Az orvos azt mondja: kikészítette magát. Attól kezdve minden este 10-kor megy aludni. De csak addig, míg tart a fé-

lelem a szörnyű emlék miatt. Aztán ugyanúgy éjszakázik. A testet nem lehet a végtelenségig kiszipolyozni. Vétkezik maga ellen, aki ennyire nem figyel azokra az alapvető szükségletekre, amiket Istenünk a testünkbe épített. Nem az ilyen éjszakázós asszonyt tartja deréknek a Példabeszédek írója! Ne így osszuk be időnket!

Hallottam egy fiatal anyukáról, akinek ikrei születtek. Egy néni járt hozzá segíteni a hirtelen rászakadt temérdek munkában, ami a két kicsivel járt a születés után. Ez a néni mondta el, hogy előfordult, hogy reggel ott találta mély álmomba zuhanva az ágyon, egyik oldalán az egyik kicsivel, másikon a másikkal, akik egy éjszakai etetésbe aludtak bele édesanyjukkal együtt. Amikor ezt a rövid ígérést olvasom, az ilyen fiatal anyukák szoktak eszembe jutni. Milyen nagy dolog az, amikor a kis bébi már végigalussza az éjszakát! De addig el is kell jutni. Eleinte tűnhet úgy, hogy ez kibírhatatlan. Ha a kisgyermek fölír éjjelente, ha már nagyobb korában is félelmek gyötrik a sötétben, álmában, és igényli, hogy ott legyünk mellette, ringassuk, vigasztaljuk, mindez nagyon kimerítő lehet számunkra, főleg, ha emellett munkánk is van, vagy nagyobb családról kell gondoskodnunk, és a férjünknek se csupán mogorva arcunkat, zúgolódásunkat, panaszkodásunkat akarjuk adni. Az ördög, aki folyton hazugságokat sugdos a szívünkbe, megpróbálja elhitetni velünk ebben az ember próbáló helyzetben, hogy most már mindig így lesz. Ezt teszi, valahányszor szomorúak, elkeseredettek vagyunk. A nehézségre irányítja a figyelmünket, és azt mondja: „Ez lesz máttól az életed. Mindig ilyen szomorú, fáradt, boldogtalan leszel. Jönnek és mennek az évek, és te itt fogsz ülni a mocsárban. Itt van ez a gyerek, ez a férj, ez a család. Robotolni fogsz éjjel-nappal, és minél idősebb és csúnyább leszel, annál inkább belerokkansz, mert most már ez az életed. Véget ért a szabad kor. Ne reménykedj!” Rosszabb esetben még arra is rávesz, hogy hagyjuk itt ezt az egészet úgy, ahogy van. Az igazság az, hogy ez nem lesz mindig így. Valójában csak néhány évről van szó, ami nagyon gyorsan repül! Kibírható, Isten meg tud erősíteni rá. Mert a derék asszony is csak Istentől kapott erővel tud fölkelni még éjjel is.

Szommer Hajnalka

Magány, magányosan, egyedül

Pilinszky János ezen a címen jelentette meg 1962-ben egy jegyzetét. A téma mindenkor aktualitása miatt tesz-szük közzé az eredeti cikk szerkesztett változatát. (A szerk.)

A „modern” magányos a külső és belső élet közt húzódó „senki földjén” kallódó vándor. Nem formailag magányos, hanem töltésében. Talajtalan, gyökértelen – mondták rá a századfordulón. Ma egyszerűen magányosnak hívják.

Magányos az, aki lényegében elvesztette vagy megszüntette a világgal és saját, belső világával való kapcsolatát. A magányos ember a kapcsolatok örökös homoksivatagában él... A magány ezen a szinten már nem csupán szomorú, de veszélyes is, s a magányos ember közönye többé nem maradhat közömbös.

Különös, hogy a krízis és a megoldás többnyire mennyire egybeesik, milyen szoros drámai kapcsolatot tart egymással. A kór és a gyógyítás szavai szinte azonosak. Magányosak lettünk – mert nem tudunk magányosak lenni. Mit jelent ez? Jelenti azt, hogy az ember, ki a külsőségeket, a kinti ingereket hajszolta, eltompult, s elvesztette belső fogékonyságát, hallását a csendre, képességét az elmélyülésre. Elfelejtett befelé fordulni. S ezzel egyidejűleg veszítette el másik képességét is, nyitottságát a világ, a többi ember felé. A magányos ember fordítottja a szent: tökéletes befeléfordultságával Isten, és tökéletlen nyitottságával az emberek felé. Rajta keresztül a Szentlélek szabadon fújdogál a világba. Az Istennel élő ember épp ezért egyedül formailag válhat magányossá. S ez nem számít. Ahogy az alkotó ember magánya is csak formai magány, de tartalmában épp az ellenkezője, az imádkozó embernek is a magányos fa lehetne a jelképe, ahogy gyökerével a földben áll, s leveleivel ki-be lélegzi a világot.

Divatszó lett a magány, s ez mindenesetre jelzi, hol kell a ma keresztényének vigyáznia, miből kell korszerű vizsgát tennie. Magányból. Abból, hogy magányában hogyan tud minél mélyebb, minél élőbb és állandóbb kapcsolatot teremteni Istennel. Magányból kell vizsgáznia és az emberek, a világ felé való nyitottságból, mely lényegében a „jó magányosság” ellenpróbája, iker-testvére. A magány Istene a nyitott lelkek jutalma.

Káros szenvedélyek Játékszenvedély

A test és a lélek fejlődésének korai állapotához, a gyermeki életkorhoz tartozik a játékoság. Állítják, hogy a játék felkészülés az élet későbbi korszakára, amikor a munka lesz a felnőtt ember dolga. A gyermekek játéka felkészülés erre a komoly munkára. A játékszenvedély visszafordulás a felelős fáradozástól és a kötelesség teljesítésétől a gyermeketeg időtöltéshez. Mennyi embertársunk tölti idejét kártyázással! Vannak, akik szórják a pénzüket a „félkarú rablónak”. Vakon bíznak a szerencsájukban, és így áldozatul esnek lelkiismeretlen embereknek. Mások keresnek egy asztallapon egy letakart piros tárgyat, és figyelmetlenségüket kihasználva becsapják őket. Aztán következnek egyre újabb értelmetlen próbálkozások, mígnem a szenvedélyes játék hevében kiürül a pénztárca, egy rafinált tolvaj észrevétlenül kifosztja áldozatát és annak családját a napi kenyérrevalójuktól.

Aki hódol a játékszenvedélynek, társaságot keres. Az áldozatot a társak fűtik a szerencse újabb kipróbálására. Ő azonban nem talál érdemes baráti körre, csalókat talál, és a karmaik közé rohan. Azt hiszi, hogy a léha emberek a javát akarják, pedig csak a javait. A játékszenvedély kiüríti a templom-

(Folytatás a következő oldalon)

Áldás – folytatás a címloldalról

Vajon az áldás csak anyagiakkal mérhető? Azzal, hogy az embernek nincs különösebb nehézsége az életben, egészséges, gazdag és sikeres? Boldog emberek veszik körül, és maga is jól érzi magát a bőrében. Elégedett sorsával és helyzetével, vidám és gondtalan.

A Szentírás tanítása és példái szerint az áldás célja nem egyszerűen az ember jóléte, gazdagsága, egészsége, noha ez is része lehet, de nem feltétlenül. Az áldás magasabb célt foglal magában: Isten és ember kapcsolatának helyreállítását, az ember üdvözítését. Az áldás formája az ősatyák történetében és Izrael történelme során többször változott. Isten akarata döntötte el, hogy kinek és milyen módon és mit ad áldásként. Ábrahám történetében elsősorban a fiúgyermeket látjuk. Mindene megvolt már, csak az örökös hiányzott, aki nemcsak a nagycsaládot és annak gazdagságát öröklí, hanem az Istentől kapott küldetést is továbbviszi. Az áldás abban fog megnyilvánulni, ha majd Isten beteljesíti ígését, és megszületik Izsák, és ha majd utódai végül nagy néppé válnak.

Jákób és Jób történetében a jószág szaporulata mutatja Isten áldását. József történetében Egyiptomban a hét bő esztendő termését és annak bölcs felhasználását látjuk Isten áldásaként. De áldás volt a hét szűk esztendő is, mert ez is Isten tervébe illeszkedett. Ilyen módon került Jákób és családja Egyiptomba, ahol nagy néppé szaporodtak. Józsefet ez a helyzet emelte ki nehéz sorsából, és tette Egyiptom, valamint saját népe megtartójává. A honfoglalásra készülő Izraelnek megígérte Isten, hogy ha engedelmességük által megszentelik az országot, akkor nem fogy ki a sütőteknőjükből a kenyér, nem csökken a nyáj szaporulata, a föld megadja gyümölcsét idejében, és nem kell rettegniük ellenségeiktől sem. Munkájuk nem lesz meddő, és biztonságban lakhatnak. Sőt, becsülni fogják őket a nemzetek (lásd 5Móz 28).

Az áldás viszont nem jelent minden esetben törvényszerűen anyagiakkal való bővülködést. A vagyonából kiforgatott szegény is élvezheti Isten áldását, mert hozzá kiált, és tőle vár segítséget. Ebben a helyzetben az áldás egyenlő a szorongatott helyzetből való szabadítással. Lásd a Zsoltárok könyvének imádságait és bizonyágtételeit! Míg a szegényt kihasználó és a szegény vagyonából meggazdagodó nem áldást, hanem fenyegető ítéletet von magára. Vagyona nem lesz tartósan az övé és örököseié, sőt az országot is el-

veszíti, lásd a 5Móz 28. fejezetének áldásígétét követő, büntetést kilátásba helyező szakaszát! Áldást tartalmaz viszont például a boldogmondások sora is, bár csak tiszta szívről, irgalmas lelkületről és lelki szegénységről szól, és semmit nem mond az egészségről, a gazdagságról (Mt 5,3-12).

Mint mondtuk: Isten áldását nem lehet kikényszeríteni, sem kultikus cselekedetekkel, sem eszes ravaszsággal, de kegyes érdemszerzéssel sem. Jákóbnak, Absolonnak, de Simon mágusnak (ApCsel 8,17-23) sem sikerült. Jákób végül is akkor nyerte el Isten áldását, amikor mindent elveszített, amit korábban kiügyeskedett. Absolon belebukott abba, hogy ki akarta kényszeríteni az atyai (és általa Isten) áldását. Ügyesen maga felé fordította az emberek szívét annak érdekében, hogy ő lépjen apja örökébe, övé legyen a vezető szerep Izraelben. Kiharcolta ezt, és csúful belebukott. A pillanat őt igazolta, a sorsa ellenben örök figyelmeztetés: az ember sikeressége, amihez Istennek semmi köze, egyben a bukása is.

Mije volt Pál apostolnak? Ingatlana Jeruzsálemben, sok pénz, amellyel megsegíthette volna a szegényeket, hatalma, amellyel támogathatta volna őket? Népszerű volt a prédikációja, tömegek gyűltek össze, ha valahol megjelent? Akkor tehát nem is volt „áldott”? Emberi gondolkodásunk szerint az áldás és a siker nagyon közel kerülhetnek egymáshoz. Néha úgy tűnik, mintha a siker egyben áldás volna. Pedig egy világ választja el a kettőt. Az áldást Isten adja, a sikert maga építi fel vagy csikarja ki az ember.

Éppen ezért, hogy egy ember áldott-e vagy sem, az teljesen független vagyoni helyzetétől, egészségi állapotától. Az Úr Jézus, sőt az apostolok – bár nem rendelkeztek a mindennapi élet szükségletein túl semmiféle vagyontárggyal, mégis – áldottak voltak. Az Úrnak – ami említésre méltó – csak egy varratlan köntöse volt. Az emberi mérték szerinti sikerességnek, népszerűségnek, ünnepeletségnek is híjával voltak. A bebörtönzés vagy a megkövezés akkor is megaláztatásnak és nem „áldásnak” számított (ApCsel 5,17. skk.; 14,5; 14,19-20; stb.) Mégis az ő életük és munkájuk a Mindenható Isten áldását hordozta magán, oly gazdagon, hogy akikkel kapcsolatba kerültek, azok az emberek is részesedtek belőle. Megtértek, meggyógyultak, megtisztultak bűneiktől, rendbe jött az életük, kinyílt előttük a menny, tehát áldottá váltak.

Hogy egy ember élete áldott-e vagy sem, nem lehet abból kikövetkeztetni, hogy vagyonos-e, sikeres-e, egészséges-e, még csak abból sem, hogy boldog-e. Isten képes minden élethelyzetben megáldani azt, akit akar: fiatalságát, egészségét, hivatását, munkáját, családját, de betegségét, szenvedését, „sikertelenségét”, öregkorát, sőt halálát is. Ugyanakkor pedig lehet az embernek kárára a vagyona, az egészség, a karrier, a megszerzett pozíció, az éleselméjűség vagy a tehetség, de bármi más is. Nem élvezi Isten védelmét és támogatását az, ami áldatlan. Figyelmen kívül hagyja, amikor terveit készíti, nem számol vele a jövőben sem. Hány vagyonos vagy hatalommal rendelkező ember esik kívül Isten áldásán, sőt egyenesen az átok hordozója. Gondoljunk a történelem „nagyjaira”: *Nérótól Hitlerig, Lámektól Sztálinig.*

Abból, amit Isten megáld, örökévaló jó származik. Ábrahám hite, Istennel kötött szövetsége meghatározta az ő egész életét, de ennek Ábrahám személyén túlmutató következményei is lettek. Kortársai számára is áldást jelentett, hiszen felismerték, hogy vele van az Úr. Utódai számára is, annyian lettek, mint tenger partján a fővény. Ez nemcsak a magtalan Ábrahám családjának fennmaradását és szaporodását jelentette, hanem Isten munkájának kiterjedését is az egész világra. Az áldás mindig magában rejt valamit Isten jövőre vonatkozó tervéből is. Ami áldott, az rendelkezik egy titokzatos erővel, ami Isten ügyét előreviszi. Valamit hordoz csíráként, ami majd csak távlatosan bontakozik ki.

Hogyan lehet egyáltalán áldott az átok fája, a Golgota keresztje (Gal 3,13)? Ugy, hogy igazán és véglegesen ott teljesedett ki Isten megváltó munkája minden ember bűnének bocsánatára. Isten áldása fölülmúlhatatlan mértékben a Golgota keresztjén áradt és árad ki erre a világra. A legnagyobb jó, ami az emberiséggel történt, az a Golgotán szenvedő és önmagát halálba adó Úr Jézus Krisztus által történt. Így lettünk mi is Ábrahám utódaivá, áldásának örököseivé, méghozzá e világon minden Istenben hívő azóta mind a mai napig. Mégpedig egy olyan világban, amelyben a legnagyobb hiány az áldás. Pénz van (ha nem is mindenkinek), hatalom van (ha olykor szenvedünk is tőle), tudás van (ha nem is mindig a jóra használjuk), de van-e rajta áldás?

Egyáltalán ki vágyik ma erre? A kereszt fölveteléről még a keresztyének körében is, éppen az áldás bővülésétől megbabonázva, a sikerteológia következtében egyre kevesebb szó esik. Pedig Isten áldását ez hozná meg nekünk is. Régen a hívők egymást az áldás szavával köszöntötték: Áldás, békesség! Az Úr áldjon meg!

Áldás, vagy siker? A kettő ugyanis nem ugyanaz. Isten az áldását adja azoknak, akiknek akarja. Akkor, amikor annak eljön az ideje. A sikert magának kovácsolja vagy építi föl az ember. Isten embereinek áldott volt a fiatalsága, az öregkora, az egészsége, életük telje, tevékenysége, de áldott volt az öregkora, leépülése, betegsége, sőt halála is. Akiket Isten megáld, azoktól ezt nem lehet elvitatni vagy elvenni.

Isten szándéka ma is az, hogy meg akarja áldani az embert. Hát hozzuk magunkat megáldható állapotba! És ne akarjuk kierőszakolni az áldást, vagy manipulálni vele! Mert az kegyes módon is pogány varázslás, amit a Biblia tilt (5Móz 18,10; Gal 5,20). Élünk Istennek tetsző, engedelmes módon, és ne kételkedjünk abban, hogy ennek áldott következménye lesz mind magunknak, mind környezetünknek! Mégpedig teljesen függetlenül attól, hogy éppen milyen helyzetben vagyunk.

Hegyi András

Az áldásról mondták

♦ Az igazi áldás gyakran fájdalom, veszteség és csalódás képében jelenik meg; de ha győzzük kívánni, hamar megmutatkozik tényleges alakjában is. (*Joseph Addison*)

♦ A gyermek Isten áldása. (...) De mint áldás, ráadás csupán. A házasság önmagában áldás gyermekek nélkül is. Ez lehet termékeny, de nem kell annak lennie. Senki sem mondhatja tehát: „Ezt a házaspárt nem áldotta meg Isten, mert nincsen gyermekük.” (*Walter Trobisch*)

♦ A pénz lehet mennyei áldás, vagy menetjegy a pokolba. (*John Gray*)

♦ Azt hiszem, igazi áldás, hogy a távlat mindig meghaladja a lehetőségeinket. Ha mindent megkapnánk az életben, hajónkat nem fordítanánk a csillagok felé. (*Cavett Robert*)

♦ A szépség átok is lehet, nemcsak áldás. (*Stephenie Meyer*)

(Folytatás az előző oldalról)

mokat, és megtölti a korcsmákat. Volt úgy, hogy a lelkészt a hívei a kártyázók között találták meg, ha éppen valamit meg akartak vele beszélni.

Egyedül a gyülekezet képes adni igazi jó társaságot, megállítani az áldozatokat a leszegényedés útján. Az „ördög bibliája” helyébe az Isten szent ígését adja a férfiak kezébe. Megtanulhatják a gyülekezetben, hogy az imádság jobban illik a szánkba, mint a káromkodás, a trágárság, a bosszúvágy. Minden áldozat Isten országa javára jóval kevesebb attól, amit egy veszített játék visszavágásának sikerében bízó ember hoz meg, adózva a játékszenvedélyének. Játékra fecserlik a drága időt. Sátáni visszacsatolás működik törvényszerűen a játékkal: Minél szegényebb egy ember, annál inkább bízik a forgandó szerencsében, de a szenvedélye egyre szegényebbé teszi. Mint szabadban éjjel a rovar a láng felé tart, ahol megpörkölődik, és a tűzbe hullva pusztul el.

Amikor összeülnek a játékosok, szellemi fellazulást éreznek. Öröm, vagy jobb szóval bódulat keríti hatalmába őket. Pedig valamennyi a másik kárának örül. Azt mondják, bátrak, és szerencsét próbálnak. Pedig kockáztatnak, és biztosan veszítenek, amihez nem a bátorság kell, hanem a szenvedélyesség. Azt mondják, pihenteti őket a lehetséges nyereség izgalma, pedig akár nyernek, akár veszítenek, nyugalmat nem lelnek, nem tölti be a szívüket békesség. A játék hevében vagy felzúdulnak, vagy keservesen bánkódnak az elszegényedett kár fölött. A játékszenvedély hajszoja, úzi az áldozatát. Kényszeríti, mint egy félelmetes hatalom. Diktál és tereli rabszolgaként. A szenvedélyes játékos a nincstelenség vermébe zuhan, és nincs többé barátja, aki kisegítené.

Ebből a szálnalmas varázskörből egyedül Jézus Krisztus erős keze képes kiemelni a megtévedt embert, mint egy önzetlen lelkű mentő az örvénybe esett fuldoklót.

Üdvözítőd keres téged, mert nem azért jött, hogy az emberek életét elveszítse, hanem hogy megmentse (Lk 9,56).

Szebeni Olivér

Fenntarthatóság és fejlődés

A fenntartható élet nem fenntartható luxust jelent. A fejlődés sodrásában könnyen elfelejthetjük azt az egyszerű igazságot, hogy a legfontosabb értékünk mi magunk vagyunk. Ez a magunk pedig nem a minket körülvevő tárgyak bősége-értékessége vagy hiánya-értéktelensége miatt fejlődik vagy hal el. *Bobby Fischer*, a sakkfenomén egy igen szegény dél-bronxi családban született. Kétéves korában nővére vett neki 25 centért egy műanyag sakkot, hogy ne sírjon. Sakktörténetek szerint a kis Bobby négyéves korára lett a világ legjobb sakkozója annak ellenére, hogy csak hétévesen tudta meg, hogy a sakkot ketten játsszák.

„Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Vagy mit adhat az ember váltságdíjúl a lelkéért?” (Mt 16,26)

(hgy)

Az Istent kereső József Attila nyomában

2005-ben, *József Attila* halálának 100. évfordulóján az *Új Ember* című katolikus lap egy cikksorozatban elevenítette fel hónapról hónapra az Istent kereső József Attilát. Minden hónapban más és más idézett tőle egy-egy istenes verset, s értékelte azon az optikán keresztül, hogy az egykoron ateista proletárköltőnek beállított irodalmár valójában ténylegesen az-e, aminek beállították, vagy pedig a mélyérzelmű, Istent váró, Istent kereső sorai mögött mégiscsak egy spirituális lény rejtőzik.

Nos, amikor *Gyurkovics Tibor* – 2008-ban elhunyt Kossuth-díjas írónk, költőnk – lakásán járva egyetemistaként elkészítettem vele első interjúmat, ő egy József Attilától vett idézettel próbálta Istenhez való viszonyát jellemezni:

„Tudod, szívem mily kisgyerek –
ne viszonozd a tagadásom;
ne vakítsd meg a lelkemet,
néha engedd, hogy mennybe lásson.”

A „ne viszonozd a tagadásom, néha engedd, hogy mennybe lásson” rimelő sorok akkor imponálóak voltak, de az évek távlatából a teljes versre visszatekintve még több értékes kincset találtam.

A *Nem emel föl* című verséből valók a fenti sorok.

Első strófájában így könyörög Istenhez:

„Fogadj fiadnak, Istenem,
hogy ne legyenek kegyetlen árva.”

Egy teljességgel ateistának beállított személy ilyen közvetlen, személyes jelleggel nem szólítja meg az Urat.

„Fogj össze, formáló alak,
s amire kényszerítnek engem,
hogy valljalak, tagadjalak,
segíts meg mindkét szükségemben.”

Az utolsó versszakban egy végső elkieseredésében ezt kéri:

„Intsd meg mind, kiket szeretek,
hogy legyenek jobb szívvel hozzám.
Vizsgáld meg az én ügyemet,
mielőtt magam feláldoznám.”

A „Vizsgáld meg az én ügyemet” felszólítással, felkéréssel nem tesz mást József Attila, mint a legnagyobb döntőbíró elé teszi életét.

Tegyen belátása szerint!

Ma is imponálóak ezek a sorok.

Mély istenhitről tanúskodnak.

Egy fiatal, szemérmes, nehéz sorsot megért poéta vallomásai.

Dr. Nagy Imre

Bocsánatkérés: Van, akinek könnyebb?

Van, aki nagyon könnyen kér bocsánatot, míg a másik úgy érzi, mintha a fogát húznák.

Az origo.hu cikke ismertette, hogy a Grant MacEwan Egyetem kutatói kérdőívek segítségével mérték a résztvevők bocsánatkérési fokát. „Megkérték őket, hogy határozzák meg, mennyire értenek egyet a felsorolt állításokkal, például »Elhúzódo haragom gyakran megakadályoz abban, hogy bocsánatot kérjek« vagy »Ha úgy gondolom, hogy senki sem tudja meg, mit tettem, valószínűleg nem fogok érte bocsánatot kérni«. A válaszok alapján meghatározták minden résztvevő »bocsánatkérési hajlandóságát«, és ezt összevetették az illetőről készített személyiségvizsgálat eredményeivel.”

Afelmérések igazolták azt a feltételezést, hogy azok készek inkább a bocsánatkérésre, akik nagyfokú empátiával rendelkeznek. De emellett azt is megfigyelték, hogy az ala-

csony önértékelésű résztvevők kevésbé voltak készek bocsánatot kérni annak ellenére, hogy közben nagyon rosszul érezték emiatt magukat a konfliktus után. Ugyanígy az egyoldalúan egoista és önimádó személyiségű egyének is tartózkodtak a bocsánatkéréstől.

Viszont a helyes önismerettel és önbizalommal rendelkezők belátták tévedéseiket, és hajlottak azok kiigazítására, és arra is, hogy ezt elismerjék.

A legmeglepőbb felismerés az volt, hogy minél erősebb az igazságérzete valakinek, annál nehezebben látja be hibáját és tévedését, annál nehezebben kér bocsánatot.

A családban és a gyülekezetben egyaránt fontos ezeket a személyiségjegyekben megmutatkozó különbségeket figyelembe vennünk, amikor a megbocsátásról és a bocsánatkérésről tanítunk.

béhi

50 éves házassági évforduló

Varga Pál testvérünk 1936-ban született az erdélyi Gálospetri községben. 1958-ban szülött meg az Úr Jézus, majd Biharpüspökin Horváth Ferenc lelkipásztor által bemeztetett. Ezt követően Nagyváradon élt egy idős házaspárnál, és az ottani Betlehem Imaház tagjaként munkálkodott az Úr műhelyében.

Párválasztása idején testvérünk az Úrtól kérte, hogy olyan feleséget kapjon, akivel eljuthat a mennyországba. Feleségét 1961-ben ismerte meg, akivel 1962. január 17-én kötöttek házasságot. A menyegzőt Fugyiban tartották, felesége, Szatmári Magdolna szülőfalujában, ahol testvérnőnk 1942-ben született nem hívő családban. Később szülei is megtértek, majd 1956-ban testvérnőnk is, és az Úr Jézus példáját követve Nagyváradon bemeztetett.

Az Úr két fiúgyermekkel és két leánygyermekkel áldotta meg a Varga házaspárt. 1994-ben költöztek át Ma-

gyarországra, ahol előbb Békésen, majd Békéscsabán telepedtek le. Jelenleg a Békéscsabai Baptista Gyülekezet tagjaként szolgálják Istenüket. Pali bácsi életéből merített bizonyosságtételével, énekkari szolgálatával, imáival gyülekezetünk tagjai számára is követendő példa.

Lelkipásztorunk, Szűcs Benjámint 2012. január 22-én ebből az alkalmából köszöntötte az idős házaspárt, a gyülekezet pedig énekekkel fejezte ki jókívánságait.

„Bízatok az Úrban mindenkor, mert az Úr a mi kőszikánk mindörökké!” (Ézs 26,4) Á. GY.

Szélsőséges időjárás

Az időjárás rendkívülisége miatt sopánkodóknak egy kis emlékeztető a magyar krónikák beszámolóiból az elmúlt 1000 év teleiről.

♦ 1042-ben olyan zord tél szakadt a Magyar Királyságra, hogy a jószág megfagyott az istállóban, majd országsszerte éhínség támadt.

♦ 1126 december és 1127 január havában tömegesen fagytak meg a madarak az ágakon.

♦ 1242-ben, a tatárjárás idején Batukán a befagyott Dunán kelt át a fosztogató csapataival.

♦ 1458. január 24-én olyan hideg volt, hogy Mátyást a Duna jegén választották királlyá.

♦ Az 1558-as és az 1564-es kegyetlen tél szintén bekerült a fekete krónikába.

♦ 1602 januárjában mellig erő hó borította az országot.

♦ 1795-ben annyi hó esett, hogy még a farkasok is felakadtak rajta.

♦ 1816 telén a nagy havazások és a hideg miatt a Bánságban 54 ember megfagyott, 200 ezer ökör és 400 ezer juh pusztult el.

♦ 1947 januárjában szabályos gyalogút alakult ki a Duna jegén Buda és Pest között, Kőszegen pedig 151 cm-es volt a hótakaró.

♦ 1182-ben olyan enyhe volt a tél a Magyar Királyság területén, hogy január végén virágoztak a gyümölcsfák, március elejére dió nagyságúra gömbölyödött az alma.

♦ 1289 karácsonyán, majd vízkeresztkor a lányok búzavirágból és violából fontak koszorút, februárban köztették a szőlőt.

♦ 1327 januárjában virágba borultak a fák, pünkösdkor arattak, július végére leszüreteltek.

♦ 1473 októberében másodszor virágoztak a gyümölcsfák, és Márton napkor érett cseresznyét szedtek.

♦ 1789. december 3-ig pedig olyan szép idő járt, hogy a rozs sok helyen kidugta a fejét, és januárban levelet hajtottak a fák.

♦ 1796 januárjában másodszor érett be az alma, amely színben és ízben sem különbözött a nyári terméstől.

(Mike Béla válogatása)

AKIK HAZAMENTEK

„Van vigasztalás Krisztusban” (Fil 2,1)

BUDAPEST, WESSELÉNYI U.: Orosz Károly testvérünk 2011. július 20-án búcsúztunk. Testvérünket hosszú, súlyos betegség után hirtelen, de nem váratlanul érte a hazahívó szó. Temetésén Hetényi Attila, Lukács Gyula és Kübler János lelkipásztorok szolgáltak.

– Dr. Baranyai Mihály testvérünket életének 84. évében szólította haza az Úr. A temetésen, 2011. július 29-én a gyülekezet lelkipásztora, Kübler János testvér búcsúztatta. A sírnál dr. Mészáros Kálmán testvér, közösségünk elnöke imádkozott.

– Baranyai Irénke testvérnő súlyos betegség után távozott közülünk. Irénke nénitől 2011. augusztus 31-én vettünk búcsút. A gyászszertartáson Papp János missziói igazgató, Ács András lelkipásztor és Kovács Arthur presbiter testvérek, a sírnál dr. Mészáros Kálmán egyházelnök szolgáltak.

– Nagy Ernő türelemmel viselt hosszú betegség után az Úrhoz költözött 2011. december 3-án, 86 éves korában. Az Istentől kapott imádság ajándékával évtizedekig gazdagította a gyülekezetet. A ravatálnál Kübler János, a gyülekezet lelkipásztora hirdette Isten ígétjét, majd Hetényi Attila ny. lelkipásztor imádkozott. A sírnál Papp János missziói igazgató szolgált imádsággal.

– Szendrői Ilona testvérnőt életének 96. évében hazahívta Megváltója. Nemrég még együtt énekelte a karácsonyi énekeket, hibátlanul idézte a bibliai igéket, amikor az alsósok bibliakörös csoportjával meglátogattuk. Isten meghallgatta kérését, amikor nem gyógyulásért, hanem a mennybe hívó szóért imádkozott Ilonka néni.

– Vetési Jánosné testvérnő sok szenvedés között, mégis derűsen készülődött – és ért el – az örök hazába. Eszter néni nagyon várta az angyalokat, akik jönnek érte. 92. születésnapját – ahogy kérte – már a mennyországban, az Úr Jézussal együtt tölthette.

BékeHírnök – a Magyarországi Baptista Egyház hetilapja • Felelős kiadó: dr. Mészáros Kálmán egyházelnök • Felelős szerkesztő: Háló Gyula • Tördelőszerkesztő: Papp Szabolcs • Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest VI., Benczúr u. 31. • Telefon: 352-9707/199 • Fax: 352-9993/103 • E-mail: bekehironok@baptist.hu • www.bekehironok.baptist.hu • Előfizetés és terjesztés (postázással, példányszámmal kapcsolatos kérések-kérdések): 352-9993/172 • A BékeHírnök csekk számlaszáma: 11706016-22163851 • Kéziratot nem adunk vissza és nem örzünk meg. Lapzárta szerda este, átfutási idő három hét. A hirdetéseket megjelentetjük, tartalmukért felelősséget vállalni nem tudunk. • Nyomtatás: Mátyus Bt. • Telefon: 29/367-945 • Felelős vezető: Mátyus Gyula • HU ISSN 0133-1256 • HU ISSN 1588-0117 (on-line) • Ára: 200 Ft

Venyercsán László Elmélkedések

Isten megismerése szubsztanciálisan: az agapé (szeretet)

Szubsztancia: minden létező legbensőbb lényege. Istent megismerni igéjén át, tulajdonságain keresztül lehet. Isten megismerésének fokozatai vannak: az alsó határ a verbális kijelentés, a felső határ már átnyúlik az örökkévalóság időtlenségébe. Isten egyszerre csak az egyik oldalát teszi láthatóvá. Legtöbbször természeti képekben láttatja magát. Örök misztérium.

Gondolatok

Agapé (isteni szeretet): életet sugárzó szellemi energia. Gyarló emberi szó nem képes kifejezni természetének anyag feletti valóságát. Jóságos tettei érzékeltetik egyediségét. Fényhez hasonlító, körülhatárolt dimenzió. Önmagában létező szubjektum. Egyedül tőle függ minden létező. Tüzeének fenntartó ereje áthat mindeneket. Élete van önmagában. Képletekkel kifejezhetetlen, örök megfejtethetetlen misztérium.

Isten neve

Isten neve az ő természetét, tulajdonságait jelenti ki. Jézus (Messianus) melléknevei meg az ő jellemére, tisztére, avagy rendeltetésére utalnak. De mint Egyszülött Fia a legmagasabbrendű isteni Élet teljességét hordozza. Ennélfogva a legbensőbb természetének lényege (agapé) emberi szóval kifejezhetetlen. Egyedül az Örökkévaló Istennel azonosítható. Szeretetének dimenziói arányaiban egyenlők. Magában egyesít minden spirituális jó tulajdonságot. S mivel élete van önmagában, így nem függ semmitől. Egyszerre él és élte, látható és láthatatlan. Isten szellemi alteregója. Tenger mélységű emberszeretete a ráció számára érthetetlen és felfoghatatlan örök misztérium.

Aforizmák

Az örök, illetve az örökkévaló azt jelenti: múlhatatlan most.

Az istentagadásban nincsen logika, minek tagadni azt, Aki nincs.

A folytonosság: cél felé siető, hömpölygő folyam.

A gondoskodás: csendesen hullámzó tengerszem.

Venyercsán László

Jövel, Jézus!

Talán a legelső ima, amit a kisgyerekek megtanulnak, az asztali áldás. Jövel, Jézus, légy vendégünk! Sok kedves emlékem van a gyerekeim és a rokonaim imájával kapcsolatban. Nem értették még, mit is jelent vendégségbe hívni az Úr Jézust, és mire való az áldás. De a maguk módján mégis hozzáadtak valamit az imához. Ha forró volt az étel, fontosnak találták, hogy többször is elmondjuk, de ha ehető volt, azonnal nekiálltak volna a kanalazásnak. Az egyik unokatestvérem a forró étel előtt felsorolta Istennek, hogy kiket áldjon meg: az egy lábúakat, a két lábúakat. És az édesanyám félt a folytatástól. Egy nagyon okos kislány a „légy vendégünk” kifejezésen a leves felett keringő erőszakos legyet értette. De az ima él, és minden kisgyerek elsőként tanulja meg.

De hogy ez az ima kiemelhet valakit a tömegből, jel lehet, mint egykor a hal, és bizonyosságot tehet az összekulcsolt kezű imádkozóról, arra sokáig nem is gondoltam. Akkor eszméltem erre a megkülönböztetésre, amikor engem védett meg régi lelkipásztorom felesége azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy megtarthatja-e hitét egy gyakorló tanító a „mai” világban. A 60-as évek elejét jelentette ez a kor. Bizonyosságot tett mellettem, és a „Jövel, Jézus” lett a bizonyíték. Elmondom, hogy történt.

A kislányom csendes, kicsit visszahúzózkodó gyermek volt, és amikor első osztályos lett, szerettem volna társaságot szerezni neki. A hetedik születésnapjára meghívtam az egész első osztályt. Gondosan előkészítettem a lakást, sajnos a falakat nem borítottam be mosható takarókkal. Amikor véget ért a gyermeklakoma, a falakon is találtam csokitortanyomokat.

Abban az időben K. G. testvér volt a lelkipásztorunk, és ők, feleségével, áldott emlékü Olga néniel sokat látogatták a családokat. Hol együtt jöttek, hol külön. Nem volt telefon, de azt hi-

szem, nem bántotta őket, hogy váratlanul érkeztek, szerettek azon helyzetben ránk találni, amiben épp el voltunk foglalva. Tudták, mivel járnak a mindennapok, nem kellett „félteni” a látogatásuktól.

A gyermekzsúr éppen elkezdődött, amikor Olga néni becsengetett. Jót nevettünk a legalkalmasabb látogatási idő kiválasztásán. De szívesen maradt, és még beszélgetni is tudtunk, mialatt a gyerekek majsolták a pástétomot. A születésnapot igeolvassal kezdtük, egy aranymondással köszöntöttük a hétéves kislányunkat. Ezután összetett kézzel – úgy, ahogy szoktunk evés előtt imádkozni – elmondtuk a „Jövel, Jézus”-t. A kislányom osztálytársai nem jártak templomba, és abban az időben nem beszélt senki a hitéről. Rejtőzködő hitéletet élt az is, aki hívó volt.

Persze másnap az egész iskola arról beszélt, hogy a tanító néni családja imádkozik. Ettől izgalmasabb lett a légkör körülöttem, de semmi károm nem lett belőle.

De Olga néni megemlékezett erről a babazsúrról, amikor meg akart védeni, és bizonyította, hogy Isten minden munkahelyen képes megtartani azokat, akik bíznak benne.

Ekkor figyeltem fel azokra a jelenségekre, amelyeket korábban láttam ugyan, de nem értékeltem eléggé. Egy tanárnőm, az 50-es évek elején, az iskolai menzán imádkozott, amikor az asztalhoz ült. Nagy tisztelet övezte, de azt hiszem, hamar el kellett mennie más iskolába. A tanítóképzőben, 1952-ben, Nelli néni, a biológia-tanárnő hajtotta meg a fejét, és összetett kézzel mondta el az asztali áldást. Hamar nyugdíjazták.

Példaképek voltak, vállalták a hitüket és a következményeket. Megvallották az Urat, és tudom, hogy ő is megvallja őket az Atya előtt.

Már régen nem tanítok, nem tudom, imádkozik-e valaki étkezés előtt az ebédlőben. Nem tudom, hogy most, amikor szabad a hitünket megvallani, akkor száll-e áldás az iskolai ételre? Merészség lenne összetett kézzel imádkozni a munkahelyen?

Csak apró jelek. Csak rövid imák. Csak egy pillanatnyi csendesség.

Az Úrhoz tartozás jele és bizonyítéka. Valaki emlékezni fog rá.

Jövel, Jézus! Áldd meg hitvalló gyermekeid imáit!

Frittmann Lászlóné